

 dereta

Biblioteca

IN

Urednik izdanja

Vana Dereta

Naslov originala

Lorenzo Marone

TUTTO SARÀ PERFETTO

LORENCO MARONE

Sve će biti savršeno

Prevod sa italijanskog
Gordana Subotić

Beograd
2022
DERETA

*Mom sinu.
Što pre nauči da pustiš Zemlju
da nestane na obzorju.*

Ah, ne bih ja tražio da budem galeb ili delfin; zadovoljio bih se da budem škar-pina, najružnija riba u moru, samo da se nađem tamo dole, da se šalim u toj vodi.

ELSA MORANTE

Lepo je ono što uhvatimo u prolazu. To je kratkotrajno obličje stvari u trenutku u kojem zajedno vidiš njenu lepotu i smrt.

MJURIJEL BARBERI

1. Nikad ga ne ostavlaj samog!!!
2. Pomozi mu da se obuče.
3. Pridržavaj se satnice za davanje lekova.
4. Bez prepreka u kući, može da se saplete.
5. Pazi na ishranu: bez pržene hrane i slatkiša.
6. Ne zatvaraj se u kupatilu.
7. Ne ostavlaj otvorenu svoju spavaću sobu.
8. Ne gasi svetlo u predsoblju noću.
9. Ne glupiraj se (poznajem te).
10. Ne pomeraj Augusta sa sofe.

Pravilo broj 10

„Halo?“

„Marina...“

„Andrea, je l' tata dobro?“

„Naravno, što ne bi bio? Samo što ste otišli.“

„Ali je l' dobro?“

„Jeste, dobro je, upravo sam ga ubedio da legne. Ne spava, ali deluje smireno.“

„OK.“

„Nego, slušaj...“

„Drago mi je što ćete vas dvojica biti malo zajedno, znaš?“

Ja zapravo baš i nisam.

„Koristiće vam. Otkad, u stvari, niste bili zajedno?“

U pozadini, glas navigatora mog zeta upozorava ga da je dvesta metara dalje postavljen radar.

„Zaboravila si da sam stigao pre dve nedelje?“

„Da, dobro, mislila sam ozbiljno zajedno, da razgovarate, provodite vreme jedan s drugim...“

„Ne bih rekao da je on imao vremena za mene, za nas.“

„Daj, ne počinji tu uvek istu priču o zanemarenom detetu! Imaš četrdeset godina, prošlost je prošlost, pokušaj da pređeš preko toga i uživaj u ova dva dana, ne znam da li će ti se ponovo pružiti prilika.“

Razgovor postaje neprijatan. Frknem i otvorim frižider.
„Šta, nemate pivo?“

„Pivo?“, ponavlja ona. „Ne, znaš da Fjorencu ne pije. Ali imaš sok od borovnice.“

„Da, kako da ne. Sići ću u samoposlugu.“

„Ma šta pričaš?“, podiže glas. „Kako da siđeš? Jesi ti pročitao prvu tačku sa cedulje?“

Izvukao sam list papira iz džepa. „Piše da ga nikad ne ostavljam samog, s tri uskličnika.“

„Upravo tako. Ima da sediš tu. Stavi taj vražji papir na vidno mesto da ne bi pogrešio!“

„Drugim rečima, kažeš mi da do nedelje uveče ne mogu da izađem?“, uzvratio sam pokušavajući da pričvrstim papir magnetom za crveni frižider u stilu pedesetih godina, vrlo radikal šik.

Marina uzdiše: „Andrea, molim te da to uradiš zbog mene i zbog Fjorenca. I za svoje sestričine. Ako te ne zanima rođeni otac, uradi to zbog nas.“

„Da, ali...“, uzvraćam pre nego što jedan ružan magnet koji sam skinuo sa aspiratora, ženska glava s tri savijene noge i natpisom TRINAKRIJA velikim slovima (jedan od onih suvenira, svugde istih, koji se prodaju u svakoj sici-lijanskoj papirnici), padne na pod uz bučno tras, uspevši u dvostrukom poduhvatu: da uzbuni moju sestru koja je naglo začutala, ali i psa koji je iz dnevne sobe počeo nemi-losrdno da laje.

„Šta se desilo?“

Desilo se da su vrata tvog radikal šik frižidera od pla-stike.

„Ništa...“

„Čula sam buku.“

„Kakvu buku?“

„Ne znam, mislila sam da ti je nešto palo“, ne odustaje, ali ja ne popuštam i nastavljam nepokolebljivo da poričem; sigurno joj ne mogu priznati da sam već razbio jedan od njenih beskorisnih predmeta.

„Kako god“, nastavlja, dok se ja trudim zauvek da uklonim tragove te jezive stvarčice iz kuhinje, „u kući ima svega, juče sam išla u kupovinu. Ništa ti ne treba.“ S tim rečima odvoji telefon od uвета i čujem je kako priča s mužem. „Fjorencio kaže da ti je daljinski za *Skaj* zakačen za naslone sofe, večeras možeš da gledaš neki lep film.“

„Da, važi, gledaću neki lep film.“

„Nemoj da mi se duriš.“

„Ne, ko se duri? Sve je okej.“

„Sigurno?“

„Sigurno, daj, budite bez brige. Čujemo se sutra.“

„Sutra? Ne, zvaću te kasnije, zbog večere.“

„Nemoj da brineš, već sam primetio viršle za grilovanje.“

„Trebalo i za tatu nešto da spremiš.“

Ćutim.

„Andrea, slušaš li me?“

„Naravno.“

„Jesi li razumeo šta sam rekla?“

„Da ćeš me zvati kasnije zbog večere.“

„Upravo tako. A da, još nešto; uskoro stiže Đina, medicinska sestra, da mu da injekciju. Rekla sam joj da ćeš ti biti tu.“

„Okej.“ Već osećam kako se gušim.

„Onda, čujemo se.“

„Zdravo.“

Prekinuo sam vezu i vratio se da još malo prošnjuram po frižideru u nadi da ću zahvaljujući nekoj neverovatnoj sreći iza kutije sa sirom zateći jedno lepo ledeno pivo. Glava mi je i dalje u tom fensi crvenom frižideru kad me stigne novi udar, još gori od saznanja da nemam pivo da me podrži.

„Cigarete...“, prošaputao sam grlenim glasom, prinevši ruku džepu košulje.

Kao da sam dobio nezaustavljiv napad koji ne znam i, u svakom slučaju, ne usuđujem se da zaustavim, otvaram jedna po jedna vratanca u kuhinji, fioke, prelazim u dnevnu sobu, proveravam komodu, biblioteku, stočić ispod televizora, bacam jazavičara sa sofe, podižem jastuke, na kraju se kao zaposednut krećem ka spavaćim sobama u potrazi za jednom paklom koju je možda ostavio ko zna ko, budući da, avaj, niko u porodici ne puši.

Pas me prati režeći i lajući.

Soba moja sestre i njenog muža je savršena, sređena i mirisna kao da je treba ovekovečiti za neki časopis o unutrašnjem uređenju. Previše namirisana za moj ukus. I zaista, kad sam se nagoniski okrenuo udesno, spazio sam jednu od onih paklenih stvarčica koje svaki čas špricnu u vazduh svoj sladunjavi miris; da je samo miris posredi, ni po jada, nevolja je u tome što te proklete stvari krenu da špricaju usred noći, srčka da se strefi kad te trgnu iza sna. Zato sam odlučio da ga izvučem iz zida jednim odsečnim pokretom, previše odsečnim za ukus Augusta koji je skočio i ugrizao me za kažiprst.

Augusto je, ako nekom još nije jasno, petogodišnji jazavičar, razmažen i drzak, nekrunisani kralj porodice (koji vlada čeličnom pesnicom), nadmeno se vrzma po sobama prezrivo pogledavajući malerozne koji su imali tu nesreću

da mu se nađu u vidnom polju. Njegovo ime odraz je njegovog autoriteta i dešavalo mi se, da ne bih bio strogo kažnjen, da moram da ga pozdravim jednim „Ave, imperatore Avguste“ i pokretom ruke. Istini za volju, nije toliko zao koliko je lud, nisu mu sve daske na broju, pa mi je pre izvesnog vremena nagonski sinulo da ga zovem Ludi pas Tanen, nadimak pretka Bifa Tanena iz trilogije *Povratak u budućnost*.

„Jebote, Tanene!“, dreknuo sam i u pokušaju da se oslobodim njegovog stiska, naleteo sam na Fjorencov stalak za odeću koji se zakucao pravo u zidno ogledalo. Posledični tresak srećom je prepao mog neprijatelja koji je popustio stisak i zbrisao u dnevnu sobu skičevići i podvijena repa.

„Ma šta se to događa?“

Dođavola, u ovom rusvaju je samo još tata falio.

Nagazio sam na krhotine ogledala pa lansirao jednu psovku u hodnik dok sam napredovao ka kupatilu, rešen da stavim šaku pod mlaz vode.

„Andrea, šta si to uradio?“

Moj otac stoji na vratima u kućnom ogrtaču, ruku prekrštenih na leđima i prekornog pogleda.

„Ništa, tata, ništa. Vрати se u krevet, imao sam peh sa životinjom.“

On se sa anđeoskim mirom odvoji od dovratka, otvori jedan ormarić, izvadi hidrogen i vatu, pa me zgrabi za prst i počne da mi dezinfikuje ranu. Puštam ga dok ga odmeravam, sto godina ga nisam gledao iz takve blizine. Staračka lica obično mi se sviđaju, ceo život im se vidi na koži, a oči su im pune priča; u detaljima su, međutim, stvari malo složnije, koža je naružena staračkim mrljama, borama i crnim tačkama, dok dlake štrče iz nosa i ušiju kao grmovi kupina. Odvratio sam pogled.

„Neću valjda da zakačim besnilo?“

„Ma kakvi“, odvratio je, pogleda uprtog u moj prst. „Marina mu nijednu vakcinu nije propustila, taj jadničak ceo život proveđe kod veterinara.“

„Jadničak, da...“

Pošto mi je na kažiprst zalepio dva flastera, tata kaže: „Eto ga, ali idući put pripazi. Sreća te je tvoja sestra savesna žena...“ Čini mi se da mu se omakao osmeh.

„Da, prava sreća...“

Potom je ponovo ukrstio ruke iza leđa pa otišao vukući pantofle po pločicama.

„Tata?“

„Šta je?“

„Da ti nije ostala koja cigareta?“

„Cigareta?“

„Aha.“

Gleda me nepomičan, ramena povijenih kakvog ga nikad nisam video, izazivački, kao da bi da me prisili da mu otkrijem neki lukavi plan.

„Pa ti znaš da su mi zabranili da pušim...“, priznaje na kraju.

„Dobro“, odgovaram, „možda si ispod tezge došao do nečeg što je izmaklo Marininoj nesnosnoj kontroli...“, zasmeljio sam se.

Mislio sam da će se naljutiti, ali on se zamislio pa mi pokazao da pođem za njim u njegovu sivu sobu koja smrdi na dezinfekciono sredstvo i lekove. Otvorio je fioku noćnog stočića, zavukao ruku ispod nekoliko kutija s lekovima pa izvadio cigaru, preciznije, toskanku. Zadovoljno mi ju je pružio.

„Otkud to?“

„Podmitio sam Đinu.“ Ovoga puta se on smeje. „Ali da se nisi usudio da kažeš sestri!“

„Zaboga.“ Raširio sam ruke kao da se predajem. „Nikad joj ništa nisam poverio, ne misliš valjda da ću sad početi, kad sam prevalio četrdesetu. Samo što ja ne volim cigare, pripadne mi muka od njih.“

„Curica bio i ostao...“, primeti on, stavivši toskanku u usta. Uzeo je i „zipo“, seo na ivicu kreveta pa dobro povukao jedno dva puta tako da ga je sveg obavio oblak gustog žućkastog dima.

Trebalo bi da mu uzvratim na ono curica, ali čovek umire, kakvog bi smisla imalo? To je odgovor koji sebi dajem već godinu dana kad poželim da mu uzvratim na svaku opasku kao što sam uvek činio. Čemu, kad je jednom nogom u grobu?

„Idem da kupim cigarete, od cigare mi pripadne muka“, ponovio sam pa izašao iz sobe ljutit. Taj starac je jedino stvorenje na kugli zemaljskoj kadro da mi jednom rečenicom promeni raspoloženje.

„Andrea?“

Vratio sam se. „Šta je?“

„Kad već ideš, uzmi mi jednu paklu 'garibaldija'.“

„Slušaj, nemoj da koristiš gužvu. Jedno je da ne kažem Marini za robu ispod tezge, a drugo da ti postanem saučesnik“, odlučno sam rekao.

Ali on ne odustaje. „Znaš koliko mi je ostalo da živim?“

Zažmirio sam. „Nemoj sad da igraš na kartu saosećanja.“

„Ako ću za koji mesec svakako završiti u kovčegu, kaži mi kakvu će razliku napraviti jedna toskanka?“

„Marina ne da.“

„Piše li to u tim glupim pravilima koja ti je ostavila?“

Naslonio sam ruku na dovratak i osmehnuo se. „I ti znaš za njih?“

„Naravno. Opsednuta je pravilima, spiskovima.“ Nesigurno je povukao dim.

„Usmrdećeš celu kuću.“

„Pusti me da živim...“

Nastavio sam da zurim u njega, ali on se vratio temi pravila. „Kladim se u ovo malo pameti što mi je ostalo da na tom spisku nema pušenja!“

Pogled mu je oštrouman, suve usne zatvorene u gadljivo grimasu, tanak sloj sede kao olinjale brade podseća na šećernu vunu.

„Kakve to veze ime? Ako nema, to je zato što Marina i ne pomišlja na to“, odgovorio sam.

On kao da se naglo izduvao pred mojim otporom. „Kao da ništa nisam rekao, umori me ova rasprava. Radite kako hoćete, ionako ste odlučili da umrem kao zatvorenik.“ Pokretom ruke poslao me je na jedno mesto.

Uzdahnuo sam prisilivši se da ne odgovorim, između ostalog i zato što mi se čini da ne greši mnogo. Možda bih stvarno mogao pokušati da razgovaram s Marinom: tata ima dve metastaze i nekoliko meseci života, kakvu bi to nepopravljivu štetu mogla da mu nanese jedna cigara? Otišao sam u kuhinju i uzeo telefon koji je već dvaput zazvonio kad mi je pogled pao na izgužvan list papira ostavljen na stolu: stvarno nema ni pomena o pušenju. S druge strane, pravilo pod brojem deset doslovno je glasilo: *Ne pome-raj Augusta sa sofe dok spava.*

Naljuti se i može da ujede, dodao bih.

Dva dana mogu da se otegnu u beskraj.

Sadržaj

Pravilo broj 10	11
Odstupi	19
Estuar velike reke	21
Vi ne dobar sin	27
Umeš li da čuvaš tajnu?	34
Sudar asteroida	40
Kolaž	53
Razjašnjenje	54
Paukovi koji donose ružne misli	56
Sauna u „dijani“	65
Sa celim ostrvom iza leđa	71
Ružna bajka	79
Kuća od šećerne vune	82
Nešto kao anđeli	94
Kolaž	102
Hobotnica u rukama	103
Odupirao sam se	112
Kolaž	119
Korov valja iskoreniti	120

Tegleći konj	128
Na otvorenom moru	139
Kolaž	152
Miris limuna u dvorištima kuća	153
Osam udara	161
Polovičan san	171
Ljudi i demoni	186
Kolaž	197
Najstarije životinje na Zemlji	199
Kao hridine na Čiraču	213
Poslednji poljubac	221
Ruka u džepu	232
Kolaž	242
Kitovi spavaju stojeći	244
Čudna snaga u grlu	263
Miris brodova	272
Možda treba gips	277
Pet meseci kasnije	285
Pukotine kuća na moru	287
Zima napolju	294
Prva fotografija mog novog života	303

Lorenzo Marone
**SVE ĆE BITI
SAVRŠENO**

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Ana Podkrajac

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-458-7

Tiraž
1500 primeraka

Beograd, 2022.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.131.1-31

МАРОНЕ, Лоренцо, 1979–

Sve će biti savršeno / Lorenzo Marone ; prevod sa italijanskog Gordana Subotić. – 1. Deretino izd. – Београд : Dereta, 2022 (Београд : Dereta). – 305 str. ; 21 cm. – (Библиотека IN / Dereta)

Prevod dela: Tutto sarà perfetto / Lorenzo Marone. – Тираж 1.500.

ISBN 978-86-6457-458-7

COBISS.SR-ID 74387465